

Chumlák 4. – Drak a princezna

Chumlák je ten nejstarší, nejopelichanější a nejzmačkanější plyšák, co kdy byl trpěn v dětské postýlce. Přesto se o něj čtyři sourozenci neustále přetahují. Umí totiž přivolávat ty správné sny...

„Můj králi. Nesu ti špatné zprávy,“ uklonil se maršálek.

Princezna Anežka se přikrčila za truhlíkem s květinami, aby ji neposlali pryč, zatímco budou projednávat něco zajímavého.

Potlačila chichotání při pohledu na maršálka. Byl to malý vztekly muž a neustále nosil na hlavě vysokou vojenskou čepici, aby dohnal nedostatečnou výšku. Neměla ho ráda. Občas na ni žaloval. Naposledy minulý týden, když se pokusila ve zbrojnici ukrást luk a šípy.

A úplně stejně, ne-li víc, nesnášela jeho syna. Od chvíle, kdy Serváce pasovali rytířem, snažil se ten neodbytný hlupák vecpat na pozici jejího osobního strážce.

„Jaké zprávy?“ zeptal se král.

„Velice zlé, Vaše veličenstvo, velice zlé,“ nasadil maršálek usouzený výraz.

„Přestaň vzdychat a vymáčkni se, o co jde,“ zamračil se vladař.

„Jak si přeješ, můj králi. Říkám to nerad, ale musím. V jeskyni na území Rozervaných skal se usídlil strašlivý drak. Pokud nedostane princeznu, spálí celé naše království.“

„Co je tohle za nesmysl?! Máš přece vojsko! Tak ho zabijte nebo vyžehňte.“

„Běda, můj králi. Ve skalách by drak naše vojsko zlikvidoval na pár nadechnutí. Opravdu chceš posílat naše vojáky na smrt?“

„Tak vymysli něco jiného, maršálku. Nehodlám svoji jedinou dceru hodit do chřtánu ohnivě příšery!“

„Jak si jistě ráčíš pamatovat, Výsosti, můj syn je rytíř. Kdybys mu pannu Anežku zaslíbil, vskutku by měl dostatečnou motivaci, aby se vypravil draka zabít.“

„Zasnoubit princeznu?“ nesouhlasně vrtěl hlavou král. „Vždyť je jí teprve deset.“

„Pro mého syna by to bylo veliké povzbuzení. Uvědom si, králi, že pro něj boj s drakem může skončit smrtí.“

„Uvidíme. Musím to celé promyslet, poradit se s královnou...“ odložil panovník rozhodnutí a zamyšleně odkráčel z komnaty.

„Jen přemýšlej, králíčku,“ zamumlal nahlas maršálek, když už ho král nemohl slyšet. „Však ty tu svoji holku mému synovi dáš, ať už chceš nebo nechceš.“

Princezna Anežka však slyšela velmi dobře. Zatím se neodvažovala ani pípnout. Byla naprosto zděšená. Ani jedna z variant, o kterých se zde hovořilo, se jí nezamlouvala. Patřit drakovi? Nebo Servácovi?

Jako vždy, když si nevěděla rady, zamířila k šaškovi Bambulovi, který ji od malička chránil a rozesmával. A nikdy – ani jednou – nežaloval. Dokonce ani když si zlomil ruku po uklouznutí na nastražené olejové louži.

„Mám si vzít rolničkovou čepici, nebo si chceš povídat?“ zeptal se jí, když ho našla, jak se vyhřívá na zahradě a kouří.

„Povídat,“ vzdychla a posadila se vedle něj.

„Něco není v pořádku?“ zajímal se.

„Prý se v Rozeklaných skalách usídlil drak.“

„Vážně?“

„A chce princeznu.“

„Sežrat nebo za manželku?“

Anežka bouchla pěstičkou Bambulu do ramena. „Ty si ze všeho utahuješ!“ vyčetla mu. Přesto jí šaškův poněkud černý vtípek vylepšil náladu.

„Je to moje povolání,“ mrkl na ni šašek jedním okem. „Kdo ti tohle všechno řekl?“ zeptal se už vážnějším tónem.

„Poslouchala jsem, když se maršálek bavil s tátou.“

„Mohu hádat? Byla jsi schovaná a oni netušili, že jsi nablízku.“

„Jo. Přesně tak.“

Bambula ji cvrknul do ucha. „Máš nejzvědavější ouška, jaká znám.“ Pak ji vzal za bradu a otočil obličejem k sobě. „Co na to král?“

„Nic. Prý se poradí s mámou.“

„A copak vymyslel náš hrdinný maršálek?“

„Když mě zasnoubí se Servácem, jeho syn půjde a draka zabije.“

„To je ale vykuk,“ stáhlo se Bambulovo obočí do starostlivých vrásek.

„Porad' mi. Co mám dělat?“

Šasek pověsil svou čepici na jabloňovou větev a vzal princeznu za ruku.

„Nejlepší bude tě na nějakou dobu schovat. A já vím, kde.“

Odemkl zahradní branku, schovanou za trnkovým keřem. Vedl dívku kolem hnojiště, minuli domek s nářadím a zadem sestoupili do podhradí. Nenápadně prošli kolem stájí až ke kovárně.

„Ale, ale, to jsou k nám hosti,“ usmála se na ně kovářova žena. „Právě vařím oběd. Dáte si s námi polévku a lívance?“

„Moc rádi,“ usmál se Bambula. Potom vzal ženu stranou a o něčem se šeptem radili. Kovářova žena přikývla a přinesla pro dívku jednoduchou košili se sukní. Jakmile se princezna převlékla, rázem vypadala jako venkovské děvče.

„Řekneme lidem, že jsi moje neteř Anka. Můžeš u nás zůstat na návštěvě, jak dlouho budeš potřebovat,“ pohládila ji žena po vlasech.

„Já mám nápad!“ ozvalo se od otevřeného okna. Dovnitř se protáhla dívka stejně stará jako princezna. Měla stejnou postavu i podobnou barvu vlasů. Jen byla opálenější, v obličejí pihy a nehty na rukou plné špíny.

„Ančo! Kolikrát ti mám říkat, abys chodila dveřmi!“ zlobila se kovářka.

„A poslouchat cizí hovory je neslušné!“

„Jaký nápad?“ přívětivě se zeptal Bambula.

„Jestli princezně něco hrozí, mohla bych ji v paláci zastoupit a předstírat, že princezna jsem já.“

Matka jí vlepila pohlavek a přísně ukázala, že má opustit místnost.

„Ale mami...“ vyčítavě po ní loupala očima Anča.

„Počkej, kovářko,“ zarazil ji Bambula, „tohle by částečně vyřešilo naši situaci.“

„Nedovolím, abyste drakovi nabídlí moji dceru! Za žádné peníze!

Rozumíte?! Za žádné peníze!!!“ dala si kovářka ruce v bok a zlým

pohledem se zadívala na šaška Bambulu. Přilákán jejím křikem vstoupil do místnosti kovář a jen souhlasně pokyvoval hlavou.

„Nerozčiluj se, mami. Přece víš, že umím utíkat a schovávat se nejlíp z celého podhradí. Prostě drakovi uteču a zachráníme tím princeznu. Přece jsi mě, tati, učil, že musíme být připraveni položit život za naši zem a královskou rodinu,“ nedala se odradit statečná Anča. „Nebo to byly jen plané řeči pro pitomou holku?“

Tím kováře jeho dcera odzbrojila. „Dobrá. Pokud si to, Ančo, přeješ, souhlasím s výměnou,“ vzdychl nakonec její otec a vyčítavě pohlédl na Bambulu.

Princezna se přitočila ke kovářově dceři a začala jí tiše udílet instrukce. „Vydrhni si ruce a na hlavu si dej černý závoj – jako že držíš smutek. A bacha na Serváce. Pořád se vtírá do přízně, až je protivnej.“

„Můžu nosit tvoje šperky?“ sondovala Anča, kam až může zajít.

„Jasně. Pověš jich na sebe, kolik uneseš.“

„Co tvoji učitelé?“

„Pošli je do háje s tím, že se nebudeš učit, dokud se to s drakem nevyřeší.“

„Jak to mám udělat při jídle?“

„Jednoduše. Začni trucovat. Ať ti nosí jídlo do tvého pokoje. A kdyby něco, Bambula ti poradí.“

„Paráda!“ zazubila se Anča a odběhla si obléknout princezniny šaty.

Když se Anežka loučila se šaškem, zašeptala: „Myslíš, že s tím, co jsme provedli, bude máma a táta souhlasit?“

„Neboj se. Já jim to vysvětlím.“

„Mám špatné svědomí, že jsem utekla a místo sebe nastrčila Anču,“ pohlédla na kovářovu dceru, která se nadšeně předváděla v parádních šatech.

„Buď klidná. Dám na ni pozor,“ ubezpečil ji Bambula. Anežka mu místo poděkování vtiskla pusu.

Potíže nastaly, když se večer vrátil Ančin starší bratr Martin.

„Ty jedna hloupá zbabělá nicko,“ zuřil opálený svalnatý kluk, „jak jen jsi mohla za sebe nastrčit moji sestru?!“

„Byl to její nápad,“ chabě se bránila Anežka.

„Král má přece vojáky, rytíře. Copak není schopen si poradit s jedním drakem?“

„Maršálek říkal...“ pípla, ale nenechal ji domluvit.

„Jo maršálek! Ten malej vzteklej ratlík?“

„Jo.“

„Divím se, že ho král ještě nevyrazil. Na všechny akorát křičí. Tak copak říkal ten váš hradní génius?“

„Prý vojáci draka nepřemůžou. Ale možná si s ním poradí Servác, když se s ním zasnoubím...“

„Cože? Ten nekňuba? Ty ho máš ráda?“ udiveně povytáhl obočí Martin.

„Nesnáším ho. Lepí se na mě jako moucha na výkaly.“

Martin se k Anežčině překvapení srdečně rozesmál. „Chceš říct, že si vedle něj připadáš jako...?“ honem hledal jemnější náhradu slova, které se mu dralo z pusy. „Jako bobek?“ vypadlo z něj nakonec.

„Tak nějak,“ ušklíbla se na něj Anežka nevlídně. To ho rozesmálo ještě víc. Najednou se přestal tvářit jako nepřítel.

„Zítřa odpoledne se zajedu podívat do skal,“ prohlásil odhodlaně.

„Chlapi tvrdili, že tu potvora zahlédli plachtit nad jezerem.“

„Taky chci draka vidět!“ pronesla dívka rozkazovacím tónem, který si většina princezen rychle osvojí.

„A umíš jezdit bez sedla?“ snažil se ji odradit, ale neúspěšně.

„To se zítra uvidí,“ zdvihla nosík a Martinovi znovu zacukalo v koutcích úst.

Mezitím se Anča dostala na hrad, kde jí král a královna osobně poděkovali za statečnost. Byla oblečena do slavnostních šatů a osobně si mohla vybrat ty nejvzácnější šperky. Šašek jí v zahradě jako občerstvení připravil ovoce a dortíky.

„Jak se cítíš?“ zeptal se jí.

„Divně,“ ušklíbla se. „Jsem přejedená, šaty mě svírají, boty tlačí a nosit závoj je pěkná otrava.“

„Pozor!“ varoval ji Bambula. „Míří sem Servác.“

Anča si rychle urovnala závoj.

„Princezno Anežko,“ poklekl před ní mladý rytíř, „dovol mi, abych ti předal zasnubní dar.“ Natáhl ruce s překrásným náhrdelníkem. Zlatý řetěz byl doplněný drahými kameny.

Váhavě dárek převzala. „Jak se s tebou mám zasnoubit, když tě vůbec neznám,“ namítla rozpačitě.

„To přece můžeme napravit,“ pokusil se ji pohladit po ruce. Anča ho přes ruku přetáhla složeným vějířem, a protože to byla kovářova holka, silou nešetřila. Servác vyjekl a ucukl.

„Copak jsem mucholapka, aby ses na mě lepil,“ ohradila se dotčeně.
„Radši mi pověz, co celý den děláš.“

„No... já, víš...“ tápal po slovech, která by princezna ráda slyšela.

„Jasně. Papáš, prdíš, kakáš, povaluješ se,“ pobaveně se uchichtla.

„Trénuji jízdu na koni, boj s mečem,“ ozval se ukřivděně.

„Umíš koni zvednout nohu, aby ho kovář mohl okovat?“

„Proč bych to dělal, na to mám lidi.“

„A co meč? Brousíš ho sám?“

„O všechny zbraně u nás pečuje zbrojír.“

„Umíš aspoň nakrájet chleba, aniž by ses fíknul?“

„Ty máš ale zvláštní otázky. Změnila ses.“

„Každý se změní, když má před sebou cestu za drakem. To dá rozum, ne?“

„Ty se se mnou nechceš zasnoubit?“

„Až ukážeš, co umíš, budu o tom přemýšlet.“

„Takhle to ale domluvené nebylo. Můj otec je maršálek!“ rozhořčením mladíkovi přeskakoval hlas.

„A ty jenom podšálek,“ posměšně mu pohupovala před očima darovaným šperkem.

Servác jí náhrdelník vytrhl z ruky. „Změnila ses. Nechci tě!“ odsekl téměř plačtivě. „Žádný dárek nedostaneš!“

Anča se zasmála. „Strč si ho někam,“ houkla za odcházejícím rytířem.

Bambula nesouhlasně vrtěl hlavou, až jeho rolničky zvonily. „Hodlal za tebe zítra položit život,“ vyčetl jí.

„No právě,“ odsekla Anča. „On by položil život a já bych si pak musela poradit s našťvaným drakem.“

Druhý den ráno si Anču pozvala královna. „Vím, že to myslíš dobře,“ ujistila dívku, „ale maršálkova rodina je významný šlechtický rod. Mají rozsáhlé pozemky a nebylo by moudré si je znepřátelit.“

„Ale Anežka Serváce nechce. Sama mi to řekla,“ bránila se Anča.

„V pořádku,“ kývla královna, „zásnuby jsme odložili na neurčito. Přesto tě odpoledne ke drakovi doprovodí maršálek se synem a s několika dalšími rytíři. Věřím, že se jim podaří tu bestii usmrtit a ty se vrátíš v pohodě domů.“

„Mohla bych vzkázat otcí a bratrovi, aby se k nám připojili?“ poprosila kovářova dcera.

„Samozřejmě. Mohou řídit tvůj kočár,“ souhlasila královna.

Jenže posel v kovárně zastihl jen samotného kováře. Martin s Anežkou se hned po obědě vytratili neznámo kam.

Přesněji řečeno za drakem. Objeli jezero a zamířili k největší jeskyni, o níž Martin věděl.

„Musíme být blízko. Cítím spáleninu,“ řekl, když princezně pomohl dolů z koně. „Drž se za mnou a snaž se našlapovat potichu.“

Anežce divoce tlouklo srdce. Hrozně se bála, avšak zvědavost ji nutila následovat kovářova syna.

Uvnitř jeskyně se ho chytila za cíp košile. „Je tu tma, nic nevidím,“ postěžovala si šeptem.

„Tak počkej,“ obrátil se ke stěně a křísł ocílkou. V ruce držel nádobku se zapálenou svíčkou. Pozdvihl ji výš, aby lépe viděli.

Plamínek se zamihotal podivnými odrazy a cosi velkého se pohnulo směrem k nim. Náhle se neodvažovali dýchat. Šupinatou dračí tlamu měli téměř na dosah.

„Přišli jste bojovat?“ zeptal se dunivý hlas.

„Kdepak. Jen jsme se chtěli kouknout,“ pípla princezna nesměle.

„Pojďte ven, ať vás tady nezašlápnu,“ vyzval je drak.

Poslechli ho a ještě se napůl vysunul z jeskyně. Na rovné plošince ulehl a zvědavě si prohlížel návštěvníky.

„Proč chceš, aby ti přivedli princeznu?“ odhodlal se k otázce Martin.

„Nic takového nechci,“ odfrkl drak. „K čemu by mi byla?“

„Ty nežereš princezny?“

„Nevím. Ještě jsem žádnou neochutnal. Mám rád ryby, prasátka a kamzíky. Tady je všeho dostatek. Líbí se mi tu.“

„Možná přijdou rytíři a budou tě chtít zabít,“ rozhodla se princezna draka varovat.

„Jo, ty myslíš ty oživlé plechovky s ostrým párátkem, které se mi budou snažit zapíchnout do zubů?“ zazněl v dračím hlase pobavený tón.

„Nebojíš se jich?“

„Pf. Taková upečená plechovka se taky dá jíst. Akorát je potřeba ji pořádně oloupat.“

„Mohl bych ti nalovit nějaké ryby. Chceš?“ nabídl drakovi Martin.

„Chutný zákusek nikdy neodmítnu,“ přívětivě zamručel ještě.

Anežka sledovala, jak Martin ze své mošny vylovil provázek s háčkem a plechovku plnou červů. Po chvíli drakovi nabídl pět stříbřitých ryb.

„Uhněte,“ nařídil drak a ryby svým ohnivým dechem upekl. „Dejte si taky jednu,“ vyzval je.

Martin si kousek ryby vzal, ale princezna chuť neměla.

„Měli byste zmizet. Tamhle u jezera vidím přijíždět jezdce. Asi budou chtít bojovat,“ otráveně zafuněl drak. „Copak mě nemůžete nechat na pokoji? Vždyť jsem ve zdejším okolí nic nespálil, ani nezabíjel domácí zvířata. Tak co proti mně sakra mají?!“

„Vezou ti princeznu,“ vysvětlil Martin.

„Tyhle pohádky by se měly zakázat,“ zvedl se drak na nohy a hlasitě zařval na výstrahu. Potom se obrátil. „Vypadněte! Za chvíli tu bude horko,“ nařídil svým dvěma návštěvníkům.

„A nemohl bys ty rytíře nějak zneškodnit, aniž bys je zabil?“ zeptala se Anežka.

„Proč bych to dělal?“

„Protože jsme se skamarádili.“

„Vážně? No dobrá. Když nezaútočí, nezabiju je,“ souhlasil drak.

Martin s Anežkou popošli dopředu a kočár s průvodem zastavili.

„Co je?“ vyštěkl maršálek zlostně.

„Drak žádnou princeznu nechce. Můžete se vrátit domů,“ zakřičel Martin, aby ho všichni rytíři slyšeli.

„Nepadá v úvahu,“ rozhodl maršálek. Vzápětí zařval: „Úúúóóók!!!“

Výzvu však uposlechl pouze Servác. Pobídl koně a vyrazil kupředu bez ohledu na ostatní.

Drak mávl ocasem a odmrští ho i s koněm do jezera.

„Mám nápad. Zapal mu tu vysokou čepici,“ vyzvala draka Anežka a prstem ukázala na maršálka.

Ohnivá slina dopadla na neobvykle vysokou pokrývku hlavy. Vojenská čepice vzplála, a než se ji podařilo uhasit, odnesly to i maršálkovy vlasy. Zůstala mu jen holá zarudlá lebka.

V tu chvíli se vedle Martina a Anežky postavil šašek Bambula i kovář s Ančou. Drak ostražitě pozoroval rytíře. Ti však projevíli dostatek zdravého rozumu, couvli a sklonili zbraně.

„Utopí se! Můj syn se utopí,“ začal naříkat holohlavý maršálek, když se z vody vyhrabal kůň bez jezdce.

„Můžeš ho zachránit?“ zeptala se draka Anežka.

„Snad ano. Co mi za to dáš?“

„Pusu.“

„Pf,“ odfrkl drak, ale vzlétl a ponořil se do jezera. Než se stihli podruhé nadechnout, z dračí tlapy vypadl bezvládný rytíř. Šásek se mu vrhl na pomoc. Společně s maršálkem poloutopeného Serváce přivedli zpět k životu. Naložili ho do kočáru a Bambula dal pokyn k odjezdu na hrad.

„Pojď, převlékneme se,“ vyměnila si Anča s princeznou šaty. „Uf, to jsem ráda, že jsem se té nepohodlné parády zbavila,“ oddechla si kovářova dcera, když si natáhla svoji jednoduchou sukni.

Martin přivedl pro princeznu Servácova koně. „Doprovodíme tě na hrad,“ usmál se na ni.

Drak se přikolébal blíž a natáhl k Anežce přední tlapu. Na jednom drápu se třpytil zlatý náhrdelník. „Není tohle náhodou tvoje?“ zeptal se.

„Servácův zasnubní dar,“ ušklíbala se Anča. „Asi mu vypadl ve vodě.“

„Víš co, draku? Nech si ho. Kdyby se po něm Servác sháněl, pošlu ho za tebou,“ zářivě se na dračího kamaráda usmála princezna. „Třeba ti pečená plechovka přijde vhod.“

„Mňo,“ mlaskl ještě souhlasně. „A někdy se zastavte. Třeba na ryby,“ pozval je přátelsky.

Už se stmívalo, když dorazili na hrad. Než se rozloučili, Anežka přidržela Martina za rukáv. „Udělejte velkou plechovou tabuli a pověste ji na řetěz u odbočky k jezeru.“

„Co na ni máme napsat?“ zeptala se Anča.

„Napište: Pozor drak. Všem rytířům se přístup přísně zapovídá.“

„Spolehni se,“ zamávaly princezně na rozloučenou kovářovy děti.

Anežka odvedla koně a spokojeně zamířila domů.